

Tien vingers

• door Kees Fieggen

WIE HEEFT ER NOOIT MET GROTE BEWONDERING NAAR EEN BEGAAFD PIANIST GEKEKEN EN ZICH AFGEVRAAGD HOE HET MOGELIJK IS OM MET TIEN VINGERS ZO IETS PRACHTIGS TEVOORSCHIJN TE TOVEREN? JE WEET DAT HIER VEEL OEFENING VOOR NODIG IS EN BIJ TOPPIANISTEN NATUURLIJK EEN FORSE DOSIS TALENT, MAAR EEN BIOLOOG WEET DAT DAT LANG NIET ALLES IS. VANUIT DIT VOORBEELD WILLEN WE IN DIT ARTIKEL KIJKEN NAAR HOE EEN GOEDE SAMENWERKING IN DE GEMEENTE VAN ONZE HEER TOT STAND KOMT. UITERAARD DOEN WE DIT VANUIT 1 KORINTHE 12.

Eenheid in verscheidenheid

De gelovigen in Korinthe hadden te maken met afgoden. Die waren overal om hen heen en ze hadden er vaak zelf middenin gezeten. Maar ze hadden zich bekeerd en moesten leren hoe in de praktijk een gemeente van de Heer te vormen en zo te laten zien Wie Hij is. Dat leverde wel wat problemen op en dat levert voor ons belangrijke lessen in gemeentelven op. In 1Ko12 gaat het over gaven, bedieningen en werkingen. Dat betekent verscheidenheid, want iedereen is anders en aan iedereen worden verschillende gaven en taken gegeven. Toch ook is er eenheid, want het is dezelfde Geest die de gaven schenkt, dezelfde Heer die Hoofd van zijn Lichaam is en dezelfde God die in de gemeente mensen met verschillende taken heeft gesteld.

Hier willen we inzoomen op de manier waarop die eenheid in de praktijk tot stand komt. Paulus gebruikt daarvoor het beeld van het lichaam, want in een lichaam werken alle leden met elkaar samen, maar zijn ook heel verschillend. Allen zijn ze verbonden met dezelfde Heer.

Tien vingers

Eerst even terug naar de pianist met zijn tien vingers. Let even op hoe zijn concert tot stand komt. Kijk eerst naar de andere leden van zijn lichaam, voor zover zichtbaar. De pianist zit op een kruk of bankje en tijdens het concert beweegt zijn lichaam heen en weer; soms veel, soms weinig. Tijdens die bewegingen is de balans van het lichaam van enorm belang, anders kunnen de vingers de toetsen nooit met de juiste kracht en precisie beroeren. Spieren in de benen en de romp doen hier hun onmisbare werk. Dat een goede bediening van de pedalen nodig is, ligt voor de hand. En denk aan de armen: zij brengen de handen op de juiste plek zodat de vingers ...

Maar nu de vingers zelf. In twee groepen van vijf zijn ze het zeker gewend dicht bij elkaar te zijn. In het dagelijks leven zie je de twee groepen soms ver van elkaar, soms spannen ze samen. In allerlei gevallen moeten ze samenwerken, maar bij het pianoconcert geldt dat wel heel in het bijzonder. Hoe hebben ze dat geleerd? Was dat door veel gezellig bij elkaar te zijn? Uiteraard moeten ze elkaars aanwezigheid wel verdragen en is van het groot belang dat een ieder het aandeel van de ander waardeert. Ook moeten ze soms op elkaar wachten (bij een loopje) en soms gezamenlijk een akkoord aanslaan. Soms hangen de drie middelste van een hand er maar even bij, terwijl duim en pink samen aan de gang zijn. Als ze elkaar minachten of voor hun beurt spelen, wordt het niks.

Maar we vergeten het allerbelangrijkste: gehoorzaamheid. Tijdens alle oefensessies hebben ze moeten leren te gehoorzamen aan hun opdrachtgever: de pianist. Hij is de briljante uitvoerder en het applaus aan het eind van het concert geldt dan ook niet de tien vingers, maar de pianist.

Het lichaam van de Heer

Paulus neemt andere leden van het lichaam als voorbeeld dan de vingers, maar hopelijk herkent een ieder waar het

hier om gaat. Als we leden van een lichaam zijn en niet een aantal aparte individuen, dan leert dat ons een aantal lessen.

Ten eerste hoort iedereen er bij: er is geen lid dat niet meetelt, alle leden hebben een functie. Sommige leden vallen minder op, maar die zijn vaak echt essentieel. Geen enkele reden om op andere leden neer te kijken: je hebt ze allemaal nodig. Ten tweede moet je niet streven te zijn wat je niet bent. Met drie pinken aan je hand en geen duim, is het heel wat lastiger veters strikken en een toppianist moet er niet aan denken. Een lichaam is pas compleet als alle leden zijn wat ze moeten zijn en doen wat ze moeten doen.

Dat zijn twee van de duidelijke lessen die Paulus in 1Ko12:12-27 trekt. Maar hij voegt er nog eentje aan toe: de zorg voor elkaar. Omdat je elkaar nodig hebt, wil de Heer dat we voor elkaar zorg dragen en dat er geen verdeeldheid is. Deze verdeeldheid gaat niet langer meer om wat Paulus eerder aanraakte, nl. wie je favoriete leraar is, maar om het elkaar waarderen en zorg dragen voor diegenen die minder op de voorgrond treden: de kwetsbare leden van het lichaam. Juist die leden lijden onder de competitie van hen die zich het belangrijkste achten. De vierde les is de basis-les uit het begin van het hoofdstuk: er is verscheidenheid van bedieningen, maar het is dezelfde Heer (vs 5). Hoewel de apostel het niet expliciet daarover heeft, is simpel luisteren naar de commando's van onze Heer toch wel het allerbelangrijkste. Het is de impliciete les, ten nauwste met de andere lessen verbonden. Als alle leden hun taak vervullen, zonder jaloezie, zonder neerkijken op anderen en met liefdevolle zorg naar elkaar, dan kan dat alleen maar door gehoorzaamheid aan onze Heer. Als mensen naar ons kijken, wat zien ze dan? Onszelf? Een al of niet geoliede organisatie? Voorgangers, oudsten? Of zien ze Hem?

De praktijk

Het beeld dat Paulus schetst, is toepasbaar op elke situatie. Tegenwoordig lijkt de gemeente in geen enkele plaats meer compleet, maar dat moet ons niet ontmoedigen. De bedoeling van de apostel lijkt te zijn dat we ons realiseren dat er verscheidenheid is in gaven en taken en dat dat onder leiding van de ene Heer als een eenheid kan functioneren, waarbij we elkaar waarderen. Dat we niet alles lijken te hebben uit de lijstjes, is minder belangrijk. In elk geval hebben we de bediening van de apostelen en de profeten tot onze beschikking: we hebben het hele Nieuwe Testament. En

onze Heer is niet veranderd ... Hij zal geven wat we nodig hebben in onze plaatselijke gemeente.

We mogen onszelf wel wat vragen stellen. Hoe ervaren de kwetsbaren bijvoorbeeld ons gezamenlijk functioneren? Ervaren ze echte aandacht of is er meer aandacht voor wat meer opvallende leden? Welke gelegenheid en openheid is er om te groeien in gaven en taken? Is er stimulans vanuit de oudsten of remmen ouderen de ontwikkeling van de jongeren? Is er erkenning van gaven en bedieningen - en dan niet alleen van de meer opvallende?

Bij dit alles hoort opzien tot onze Heer. We kunnen natuurlijk proberen 'onze gemeente' aantrekkelijker te maken, als we daarbij maar niet vergeten dat Hij de leiding heeft. Gaventesten en het formuleren van doelen, hoe nuttig wellicht ook, kunnen niet in de plaats komen van gehoorzaamheid aan Hem en de echte onderlinge gemeenschap. Waar Hij het middelpunt is en waar we elkaar door Zijn ogen bekijken, is het goed toeven voor discipelen van de Heer. Toewijding aan de Heer en zijn Woord - en aan elkaar: deze gaan samen. Zo komen we ook in 1Ko13 terecht, waar Hij opnieuw middelpunt en model is.

Conclusie

Tien vingers kunnen niet door onderling overleg tot een prachtig pianorecital komen, al moeten ze wel echt samenwerken. Zo kunnen wij als christenen niet door onderling overleg tot een goed functionerende gemeente komen, hoe belangrijk samenwerken ook is. Pas als we doorkrijgen dat we eerst en vooral naar Hem moeten kijken en Hem gehoorzamen, zullen we begrijpen hoe we als gemeente moeten functioneren. Dan zal de eer ook niet naar voorgangers, oudsten, programma's of wat ook maar gaan - maar alleen naar onze Heer. Wij vertegenwoordigen Hem op aarde, gezamenlijk. Laten we Hem aan de wereld tonen.

